

TILL
ZACHARIAS TOPELIUS

14 Januar 1888.

Gubbe, lyt! — En Tone fra det Fjerne,
Slægt med den, Dit Øre huer bedst,
fostret under Nordens fælles Stjerne —
slynger sig i Koret paa Din Fest.
Hilsen bærer den fra Øresundet,
Bud fra Brødrene paa hver dets Bred,
Tak fra Hjerterne, Du der har vundet,
Tak for syttiaarig *Trofasthed*.

Den har Dine Fædres Banner farvet;
den blev diet paa Din Moders Skød;
den er „*Ringen*“, som Dit Folk har arvet,
og end aldrig tabt i Sult og Nød.
Den har straalet Sol paa Lützens Slette;
den har lysnet Siikajokis Nat;
den gav Folket Mod som Sagnets Jette
at sin Frihed væрге, Livets Skat.

Den har tvundet Guld i Dine Streng,
laant Din Lyres Sangbund Sølvets Klang;
til at røre dybt og leve længe
den forlener Magt Din bløde Sang.
Dig skal Ingen af Din Jordbund rykke,
og faa til at gro paa fremmed Strand;
hvo som elsker Dit og Sangens Tykke,
elsker og „de Tusind Søers Land“.

Ham, hvis underfulde Naade læget
har Suomis dybe Ulivssaar —
Ham, der har Dit Sønnehjerte kvæget
ved at skue nu dets milde Kaar —
Ham vi bede: Skænk dets gamle, fromme
Sanger Livets Krone, Sindets Fred!
Skænk ham, naar hans Dages Tal er omme
Himlens Løn for trofast Kjærlighed!

Kjøbenhavn 28 December 1887.

C. Ploug.

